

Scénář – Zdena Kloudová

Dle nahrávky z 12.11.2021 zpracovali: Aneta Vedralová, Olesya Chayka, Jan Navrátil, Lucie Moudrá, Karolína Štukavcová, Gymnázium Čakovice, Praha 9

Paní Kloudová pochází z Čakovic, kde se nachází i naše Gymnázium. Narodila se v roce 1942 v Praze a zažila ještě dva roky druhé světové války – z té si ale nic moc nepamatuje. V roce 1948 se zúčastnila Sokolského sletu. Cvičení se neúčastnila – bylo jí v té době pouhých šest let. Nejvíce si vzpomíná na jeden okamžik:

„Největší vzpomínka... je to legrační, byla z celého toho sletu, že jsme tam dostávali kakao. Ono to kakao totiž nikde nebylo. To takhle po válce, ve válce nebylo jednoduchý sehnat kakao.“

Roce 1948 nastoupila do školy. Od 1. do 5. třídy chodila do školy u kostela a poté do “staré” školy u kostela (dnes naše gymnázium) - ve škole stály kamna na uhlí a tím se topilo, kabáty měli pověšené vzadu ve třídě. V 6. třídě měla našetřeno na aktovku se dvěma kapsami – nemohla jí ale koupit, kvůli měnové reformě.

„A já si pamatuju jako dítě, že jsem strašlivým způsobem brečela, protože já jsem měla jít tehdy do šesté třídy, a já jsem měla ušetřeno na aktovku s dvěma kapsami. To bylo tehdy mít aktovku a aby měla takhle vepředu ty dvě kapsy, no tak to tak po tom jsem tak strašně toužila.“

Ve škole bylo 8 tříd základní školy a 3 třídy jedenáctiletky. Maturovala v 17 letech. Po škole chtěla jít na právo, ale rodiče jí řekli, že se tam nedostane. Po nedlouhém rozhodování vybrala pedagogickou fakultu. Nejdříve studovala v Brandýse nad Labem a poté pokračovala v Pedagogickém institutu (dnešní Pedagogická fakulta)

Svojí první práci získala v Třeboradicích – jejich učitelka onemocněla, a ona, jakožto student pedagogiky tuto práci dostala, ještě před koncem studia. Každé ráno jezdila do školy na kole a připravovala hodinu na tabuli – ta měla 8 listů.

„Když jsem byla mladá, tak jsem vždycky ráno sedla na kolo, jela jsem tam připravit tabule, všechno se muselo psát křídama, kaligraficky to krásně napsat, aby to malý děti přečetli. Šest listů tabule, aby se jim to mohlo střídat.“

Po konci studia dostala umístěnku do Kolovrat. (umístěnka je písemný dokument, na základě kterého dostávali absolventi škol práci, jelikož být nezaměstnaným bylo v té době považováno za příživnictví, a to byl trestný čin. Umístěnku klidně mohla osoba z Prahy dostat na druhém konci republiky a obráceně, nikoho nezajímalo, kde chcete pracovat. Záleželo na tom, kde pro vás měli volné místo.)

Měla ale štěstí a ve škole v Čakovicích se uvolnilo místo. Nakonec tu zůstala po celý svůj život. Učila dějepis a ruštinu – to bylo povinné. V dějepise musela hodně věcí zatajovat, říkat neúplnou pravdu. To se změnilo v době Pražského jara, mohla mluvit svobodně, učila události tak, jak se skutečně staly.

V roce 1968, když se s manželem vraceli z dovolené v NDR, viděla tanky a obrněné vozy. Oba si mysleli, že se jedná o nějaké manévry. Za dva dny na ně křičel soused ve 4 hodiny ráno, aby si pustili radio. Slyšeli letadla z Kbel, příšerný noční ruch. Později toho rána šli na hlavní ulici na nákup a viděli tanky, které projížděli kolem nich. V ten moment se báli toho nejhoršího.

„Šli jsme do Čakovic na nákup, a jeli hlavní ulicí ty tanky, nebo od Kbel jeli, nepamatuju si z který strany, jestli od Kbel nebo na Kbely, to už jedno, a to působilo úplně příšerně, to člověku tekly slzy, protože to si člověk představoval, že bude válka. My jsme si v tu chvíli mysleli, že bude válka.“

Její manžel vyučoval na matfyzu – jednou se vraceli z Prahy a na nádraží někdo začal střílet. Z toho vznikl opravdu hrozivý zážitek:

„Tak jsme jeli, tak jsme byli na tom nádraží a začal tam někde někdo střílet a začal někde střílet někdo ze stěti nějaký ten ruskej voják ze samopalu, ale ono ne že by střílel do lidí, jak byla ta nádražní budova, ta kopule, tak to se v tom tak rozlíhalo, že nikdo nevěděl vlastně, to člověk nevěděl odkud střílí, protože to se strašně rozlívá v tý skleněný střeše a kovu. Všichni jsme lehli na zem. V momentě jsme všichni byli na zemi, protože jsme se všichni strašně báli.“

Po této události se už do revoluce do Prahy nevrátila.

Když k vládě přišel Gustav Husák, šla na mateřskou a rok a půl neučila. Její syn měl ve škole zakázáno se ptát na otázky – mohl za to i dostat facku. 17. listopadu 1989 přišel syn paní Kloudové domů v noci domů. Dostal obuškem přes záda dvě rány, jelikož se zúčastnil jedné z demonstrací, ale díky silné bundě neutrpěl tolik zranění. Poté začaly demonstrace – těch se účastnila i paní Kloudová, ale nevěděla, co čekat.

Na závěr našeho vyprávění by ráda naší generaci chtěla vzkázat, aby nehleděli pouze na bohatství, ale i na jiné důležité hodnoty jako je starost o druhé, kolektivní pomoc, zdraví a rodinu.